

JURAJ GERBEL

NA KOLENÁCH

www.jurajgerbel.sk

Napísané v roku 2021.

Pôvodne uverejnené a vydané v roku 2022 na Slovensku.

Autor a vydavateľ: © Juraj Gerbel

Obálka: © Juraj Gerbel

Korektúra: © Júlia Macková a Juraj Gerbel

Portrét: © Juraj Gerbel st. (*ďakujem Ti, tatino; nielen za fotku*)

© Na kolenách

Všetky práva vyhradené.

Obsah knihy podlieha autorskému právu. Akékoľvek používanie obsahu, alebo jeho časti, je možné len s písomným súhlasom majiteľa.

Kniha bola napísaná dlho pred vypuknutím vojny na Ukrajine. Preto túto tragickú situáciu nijak nereflektuje a obsahuje okolnosti, ktoré by boli dnes, v čase vydania, sotva mysliteľné, napr. dovolenka v Moskve alebo odlet z nej do Budapešti. Ďakujem Vám za pochopenie.

ISBN: 978-80-974376-0-2

www.jurajgerbel.sk

Nákupom diel z mojej tvorby spravíte radosť nielen sebe samým, ale zároveň pomôžete ľuďom v núdzi. 5% z výnosu z predaja kníh totiž pôjde na dobročinné účely: na podporu telesne znevýhodnených detí a dospelých, o ktorých sa stará etablovaná, profesionálna a plne transparentná organizácia APPA: Asociácia pomoci postihnutým. Viac na:

<https://appa.sk/>

<https://www.facebook.com/asociaciaAppa/>

Napísali o knihe:

JAKUB MIŠČI, spisovateľ, autor psychotrilerov:

„Akčný hrdina Andrej Bojar opäť zasahuje. Po vynikajúcej knihe Vtedy a tam, ktorá sa odohrávala v Rusku, tentoraz hlavný hrdina cestuje domov lietadlom... a vonkoncom netuší, aké problémy naňho čakajú. V stiesnenom priestore musí využiť všetky svoje bojové skúsenosti a spoľahnúť sa na inštinkt, aby vyviazol so zdravou kožou – tieto časti som si užil najviac! Výborne napísaný thriller, autor naplno využíva svoj potenciál a odhaľuje praktiky mafie v medzinárodnom meradle.“

SIMONA PETKOVÁ, lingvistka a literárna prekladateľka:

„Kniha Na kolenách je mojím prvým stretnutím s Andrejom Bojarom. Musím povedať, že svojimi dedukčnými schopnosťami mi miestami pripomína slávneho Sherlocka Holmesa. Čitatelia detektívnych románov a trilerov si s týmto hlavným hrdinom určite prídu na svoje. Kniha čitateľa vtiahne do deja hneď od úvodných strán, nenájde tu žiadne zbytočné opisy. Autor využíva viacero dejových línií, vďaka čomu je príbeh pútavý a núti vás čítať ďalej a ďalej. Čitateľ sa chce čo najskôr dozvedieť prepojenie a vyústenie všetkých udalostí. Kniha sa medzi najlepšimi slovenskými trilermi určite nestratí!“

MARTIN „Šugy“ ŠUGÁR, ilustrátor, komiksový kreslič, 2D Artist THQ Nordic:

„Juraj Gerbel svojím sviežim prístupom k subžánru psychologického thrilleru vytvára komplexný svet mnohých reálnych lokácií, kde jeho výstižným opisom ožívajú zaujímavé a predovšetkým ľudsky hmatateľné charaktery. Svižný dej berie čitateľa na priam mysterióznu púť Európou, kde sa pozvoľna odhaľuje niečo veľké. Teším sa na prídavok.“

MARTIN ŠUGÁR st., záchranár a jeden z mála Slovákov, ktorým sa podarilo preplávať Lamanšský preliv:

„Napriek faktu, že nie som náruživým čitateľom, ma prvých pár kapitol dokázalo vtiahnuť do tajuplného deja. Pre mňa ako človeka, ktorý sa venuje aj bojovým umeniam, bola Jurajom napísaná akcia (aj keď na papieri) až kineticky citeľná. Rýchle výmeny dialógov, veľa lokácií a všetkého schopný, ale premýšľavý Bojar!“

DONÁT CHUDÝ, boxer, zápasník a fighter v ringu:

„Svetová úroveň. Bojové scény a taktika frajera Andreja Bojara nemajú konkurenciu.“

*Všetkým cestovateľom.
Či už sa presúvate po súši, vode alebo vo vzduchu,
nech do cieľa dorazíte v bezpečí.*

Pichlo ho pri srdci. Silno. Prenikavo.

Šťúply muž v machovo zelenom saku dopísal MMS a odoslal ju.

Dopil malé lungo, ktoré si pred chvíľou objednal. Vstal a odišiel. Bez zaplatenia. Čašníčka si ho nevšimla, pretože práve vybavovala iného zákazníka, pri inom stole, v inom kúte kaviarne.

Nie je isté, či tak urobil úmyselne, alebo nechcene. Vždy to bol seriózny a spoľahlivý človek; nezvykol druhých ani okrádať, ani podvádzať. Teda, až na jednu oblasť života... Odhliadnuc od nej je však pravdepodobnejšie, že zaplatiť jednoducho zabudol. Stáva sa. Obzvlášť ľuďom čeliacim takému nervovému vypätiu ako on.

Muž v saku prešiel na opačnú stranu cesty a vydal sa južne po uličke Markmannsgasse. Obloha bola čistá, jesenné slnko svietilo. Bol by to krásny deň.

Prešiel tri bloky, pričom cestou drgol do jedného z početných okoloidúcich. Ten sa namosúrene otočil, hádam v snahe vymôcť si ospravedlnenie. Nedočkal sa. Muž v saku kráčaľ ďalej; neprítomne, hlava-nehlava, s rukami hlboko vo vreckách.

Keď prišiel k mostu nesúcemu názov Deutzer Brücke, vystúpil naň a zabočil na východ. Ocitol sa na chodníku, hneď vedľa dvojprúdovej cesty, po ktorej uháňalo jedno auto za druhým. Premávka bola vskutku krkolomná. Nemožno sa tomu čudovať, keďže bol pracovný deň, pol tretej poobede. Priskoro na zápchu, neskoro na prázdne cesty.

Muž v saku dokráčaľ asi do prvej tretiny mosta. Tam zastal. Najskôr sa otočil na sever. Rukami sa chytil zábradlia a mierne sa nahol vpred, aby videl viac. Pod ním tiekla rieka Rýn a pred ním sa rozprestieralo jedno z najväčších miest v Nemecku. Strávil v ňom posledných pár rokov a dá sa povedať, že mu prirástlo k srdcu.

Bol by to krásny deň.

Panoráme jednoznačne kraľovala masívna katedrála týčiaca sa o kúsok naľavo, na západnom brehu. Unikát. Pracovalo sa na nej viac než

šesťsto rokov a snúbila v sebe stredoveké prvky s architektúrou devätnásteho storočia. V súčasnosti zároveň predstavuje jedinú klasickú katedrálu v krajine. Je skoro celá čierna. Dôvod: pieskovec použitý na stavbu – ten reaguje na kyselinu sírovú obsiahnutú v daždi a postupne mení farbu, čím robí rekonštruované časti oveľa bledšími.

Muža v saku spájala s hlavnou katedrálou v Kolíne nad Rýnom nejedna nádherná spomienka. Dcére sa vždy páčilo trieliť po námestí pred ňou alebo sa vnoriť do jej tajuplných útrob. Rozprával jej pritom o tradovaných legendách spájaných s budovou. S manželkou sa mnohokrát výdatne najedol v romantických reštauráciách priamo pod vežou.

Tie časy pominuli.

Otočil sa opačne, na juh. Zahľadel sa na obe strany, doľava i doprava. No hlavne doľava. Na prichádzajúci prúd áut. Boli neskutočne rýchle. V diaľke, ešte pred mostom, si všimol väčšie vozidlo. SUV. Asi Mercedes GLC, zdalo sa mu.

Auto sa priblížilo. Áno, bol to Mercedes GLC. Krásny, elegantný, biely. Dobré. Aspoň to bude mať štýl. A istú symboliku. Nadýchol sa. Vydýchol.

Vykročil na vozovku.

Vodič Mercedesu nestihol zareagovať. Bol pohrúžený do hands-free telefonátu so šéfom. No aj keby nebol, nezvládol by tragickej kolízii predísť. Muž v saku mu skočil pod koleso príliš rýchlo; príliš nečakane.

Ozval sa tupý, tuhý zvuk: telo z mäsa, svalov, šliach, tkanív, orgánov a kostí narazilo o predok auta z kovu, plastu, skla a elektronických súčiastok. Kombinácia nezlúčiteľná so životom. Do vzduchu vyletelo niekoľko kvapiek krvi a menšie útržky sčasti roztrhaného tela. Vodič šialene dupol na brzdu, mierne nadskočil pod váhou zrazenej prekážky, vydal nesúrodý výkrik a za sprievodu dymiacich, kvíliacich bŕzd zastavil zopár metrov za miestom nehody v šikmom uhle.

Autá nachádzajúce sa za Mercedesom zareagovali rovnako prudko. Šofér toho najbližšieho inštinktívne strhol volant doľava, aby predišiel havárii; lenže tým vletel do cesty inému, rýchlejšiemu autu v ľavom pruhu.

Nastala kolízia. Do dvojice nabúraných vozidiel vrazilo vzápätí i tretie, ktoré na vzniknutú situáciu nedokázalo pohotovo odpovedať. Zvyšní účastníci premávky za nimi pribrzdili včas.

Šťúply muž v saku ležal bezvládne na zemi v kaluži krvi, cestnej špiny a automobilovom oleji. Rozgniavený, rozdrvený. Jeho sklené oči hľadeli na čistú oblohu. Okolo neho sa začínali zbiehať zvedaví a zhrození ľudia. Bol by to krásny deň.

Ale nebol.

Samovražda na moste Deutzer Brücke sa vzápätí dostala na prvé strany popredných periodík a obsadila palcové titulky v novinách; prenikla do nadpisov článkov a blogov na internete, do živého vysielania v rádiu či do aktualít v hlavných televíznych správach. Informácia obletela mediálny svet v meste a v krajine, a sčasti i v zahraničí.

Lenže v najväčšej miere zasiahla dve odlišné a špecifické skupiny ľudí: jedna z nich sa nachádzala len štyri kilometre na severozápad, pri brehu rieky Rýn, s výhľadom na sčernenú katedrálu. Druhá, naopak, dvetisícosemdesiatšesť kilometrov na východ, v úplne inej krajine, s úplne iným výhľadom.

I

1

TU

„Další!“

„Dobrý deň.“

„Dobrý deň. Letenku a pas, prosím.“

Vyššie dvetisícosemdesiatšesť kilometrov na východ od mosta Deutzer Brücke sa príťažlivá zamestnankyňa letiska zahľadela na podávané doklady. Letmo si premerala pasažiera: mladého muža s dlhými rovnými vlasmi čiernej farby. *Meno a priezvisko: Andrej Bojar; dátum narodenia: 14.5.1986.*

„V poriadku, môžete ísť ďalej,“ skontrolovala, čo skontrolovať mala, a pri tom sa naňho zvodne usmiala. Dala by si od neho povedať. Sama bola posledných pár dní nesmierne nadržaná, keďže mala nového výkonného milenca. S množstvom rastie chuť.

„Ďakujem,“ Bojar úsmev opätovoľ a vstúpil ku Gate, kde strávi najbližšiu hodinu čakaním na lietadlo. S príťažlivou ženou sa nedal do reči, hoci mu jej záujem bol zjavný. On teraz nemal záujem o nič. Bol nesmierne unavený. Mal za sebou päťdňovú dovolenku v Moskve a, pravdu povediac, príliš si počas nej neoddychol.

Ťažkopádnu chôdzou podišiel k jedinej voľnej sedačke v dlhom rade a usalašil sa aj s ruksakom. Z jednej strany trónila mladá, pevná žena, mohutným zadkom zaberajúca časť jeho vlastného sedadla; na druhej strane mal plastovú opierku.

Konečne sedel a nič nerobil. Úžasný pocit. Bolelo ho celé telo. Najmä ramená, rebrá, sánka a členok. Pred časom sa dostal do istého konfliktu a v jeho dôsledku utrížil sériu zranení. Tie sa mu z väčšej časti

zahojili, avšak dôsledky pociťoval dodnes. Aktívna dovolenka plná pohybu mu v tomto smere nepomohla. Odnášal si aspoň netradičné zážitky, akými sa človek nemôže štandardne pochváliť.

Medzi nohy si položil nepriedušnú tašku so zabalenou fľašou vodky. Kúpil ju pred chvíľou v jednom z bezcolných obchodov: suveníry a darček pre kolegov z fachu. Bojar pracoval na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave ako doktorand. Mal na starosti zopár predmetov na katedre anglistiky a amerikanistiky, pričom vo voľných chvíľach sa snažil písať dizertačnú prácu. Viac času než nad knihami však trávil s niekoľkými kamarátmi z pracoviska. Za posledné mesiace sa z nich stala celkom dobrá partička. Hlavne jeden z nich zbožňoval vodku.

Bojar sa pozrel na mobil a prečítal si správu na Messengeri. Písala mu Réka Kárpáty. Niečo medzi frajerkou, milenkou a kamarátkou s výhodami. Všetko z vyššie uvedeného. Mali dobrý vzťah. Voľný, bez záväzkov, celkom krušný, a pritom s prímiesou citov. Nešlo len o sex.

Bola práve online. Preto sa s ňou pustil do krátkeho četu:

„Ahoj Réka, prídeš teda po mňa na letisko?“

„Jasné, Andrej. Už som v Budapešti. 👍 “

„Aká bola cesta?“

„Dobrá. Predtým som však musela ísť do servisu. 😞 “

„S autom? Čo sa s ním stalo?“

„Neviem. Začala mi svietiť kontrolka motora.“

„Och, neznie dobre. 😞 Hlavne keď ide o také skvelé autíčko. Takže nateraz bez Volva?“

„Čo už. Poistovňa mi požičala náhradné. Seat Ibiza. 😊 “

„Haha. Slabota. Ale lepšie než nič.“

„A ty ako? Tešíš sa domov? V Moskve bolo fajn?“

„Hej, super výlet. Porozprávam ti osobne. Som dosť unavený.“

„OK. Musím bežať. Píše mi šéf. Nebudem chvíľu online. Potom sa ozvem. Pa. Bozkávam. Na pery a... domysli si. 😊 “

Domyslel si. Réka bola perverzná žena. Vedela, čo chce, a vedela, ako to chce. Mal ju rád. Prežili spolu kadečo. Bojar niekedy zvykol spomínať na dobrodružstvá, ktoré ich svojho času postretli, a ktoré ich v konečnom dôsledku stmelili.

Do odletovej haly prúdili noví a noví ľudia. Väčšina z nich za sebou ťahala pestrofarebné kufríky v jednej ruke a v druhej držali buď telefón, alebo bagetu. Iba pár nieslo na chrbte batoh.

Cestujúci pripravujúci sa na let z Moskvy do Budapešti.

Bolo šesť hodín večer a septembrové slnko zapadalo za takmer súvislou vrstvou mrakov sfarbených do olovených odtieňov. Cez vysoké okná prenikali dnu posledné zvyšky denného svetla. Pochmúrne, nevábne počasie.

Medzi skupinkami čakajúcich sa mihol chlap.

Chlap v okrovom tvídovom saku. Mohol mať štyridsaťpäť rokov, no nikto by sa nečudoval, keby mal v skutočnosti päťdesiatpäť. Pomerne kultivovaný vzhľad; staral sa o seba a dbal o oblečenie, ktoré nosil. Bojar si ho pamätal: letmo sa minuli v obchode s liehovinami, pri regáli s vodkou. Vtedy sa po sebe pozreli; ako dvaja neznámi cudzinci, ktorí sa zhodou okolností stretli v inej krajine, ďaleko od domova. Nepoznali sa, nemali nič spoločné, no zároveň ich niečo spájalo. Jeden sa nepatrne usmial, druhý pokýval hlavou – a otočili sa.

Muž v tvídovom saku nekúpil v obchode nič. Pri sebe mal jedine koženú kabelku prehodenú cez plece. Postavil sa ku stĺpu a očami preskenoval odletovú halu. Pohľad sa mu stretol s Bojarovým. Zasa raz nepatrný úsmev a mierne pokývanie hlavou.

Do drnciacej ľudskej vravy sa ozval hlasný tón: oficiálne oznámenie personálu.

Prosím o pozornosť. Pán Reinhold Salvenmoser. Opakujem: pán Reinhold Salvenmoser – dostavte sa, prosím, urýchlene k východu číslo dvanásť. Let FR8227, do Kolína nad Rýnom, odlieta o desať minút. Pán Reinhold Salvenmoser, dostavte sa, prosím, urýchlene k východu číslo

dvanásť, pretože let FR8227, do Kolína nad Rýnom, odlieta o desať minút. Ďakujem za pozornosť.

Hlásenie sa následne zopakovalo ešte raz. Pozornosť prominentnej aerolínie pre exkluzívneho zákazníka. Podľa všetkého Lufthansa. Pán Reinhold Salvenmoser musel mať na svojom vernostnom konte odlietaných už pár tisícok kilometrov. Pravdepodobne ani nevyužíval inú než obchodnú triedu.

Všetci prítomní dvakrát vyslovené hlásenie odignorovali. Akonáhle skončilo, vrátili sa k živej rozprave.

„Postrážte mi miesto, OK?“ piskľavo zanôtila mladá, pevná žena s mohutným zadkom vedľa Bojara. Horko-ťažko sa odteperila smerom k WC. Jemu sa tým naskytlo viac priestoru na sedenie, a tak ho hneď využil. Zatvoril oči, vypol myseľ, nasával príjemný pocit. V lietadle si ho dosýta dopraje.

Myklo ním.

Obzrel sa a namiesto ženy vedľa seba uvidel muža v okrovom tvídovom saku. Bol natočený o necelých štyridsaťpäť stupňov a zádumčivo ho pozoroval.

„Pomôžem vám?“ opýtal sa Bojar po anglicky

Odpooveď zaznela taktiež po anglicky, so silným nemeckým prízvukom: „Ďakujem. To je od vás milé. Ale nie, asi nie.“

Muž naňho naďalej uprene hľadel. Už predtým sa Bojarovi zdalo, že v jeho očiach badať smútok. Azda akési nešťastie z nedávnych udalostí. Teraz bol onen smútok ešte markantnejší.

„Zvyčajne zazeráte na ľudí?“

„Prepáčte,“ cudzinec sa otriasol a odvrátil zrak, „Už sa neviem ani správať. Dúfam, že mi to nebudete zazlievať.“

„Sotva. Nič ste mi neurobili.“

Ticho. Letisková vrava. Spoločenský šum.

Muž v tvídovom saku sa znova ozval: „Dobrý výber,“ ukázal pritom prstom na darčkovú fľašu vodky v nepriedušnej taške, „Viac razy som si ju kúpil a nikdy ma nesklamala. Pochutnáte si.“

„Nie je pre mňa. Ja nepijem.“

„Ale vodu hádam áno,“ zasmial sa, „Ani ja alkohol veľmi nepijem. Nerobí mi dobre na trávenie. No viete, keď už ste v Rusku, nedá sa inak.“

„V Moskve ste často?“

„Dalo by sa povedať. Pravidelne sem cestujem; pracovne.“

Ticho. Letisková vrava. Spoločenský šum.

„A vy ako? Tiež pracovne? Či dovolenkujete?“

„Bol som na výlete,“ odvetil Bojar.

„Áno? Páčilo sa vám?“

„Pekné mesto. Má svoje čaro. Je tu čo objavovať.“

„Ako dlho ste boli?“

„Päť dní.“

„Celkom dost. Veľa ľudí sem chodí iba na víkendy.“

Po pauze sa muž v tvídovom saku opäť natočil k Bojarovi: „Čo sa vám páčilo najviac?“

„V Moskve?“

„Áno.“

„Žena.“

„O tom nepochybujem,“ chlapík sa usmial, „Rusky sú nádherné. Boli ste navštíviť kamarátku?“

„Nie. Spoznal som ju priamo tu.“

„Ešte lepšie. Tak to má byť. Ste mladý. Život si treba užívať. Ženatý nie ste, ako pozerám,“ okom hodil po jeho ľavom prstenníku, „Čiže vám nič nebráni. Ja vo vašom veku som nepoznal mieru. Och, keby ste vedeli, s koľkými krásnymi ženami som sa stretával... Mladosť pochabosť, ako sa vraví.“

Ponoril sa do nostalgických spomienok a na chvíľu sa odmlčal. Potom akoby ho voľačo vtiahlo späť do aktuálnej reality.

Vystrel sa a podal Bojarovi ruku: „Prepáčte, ani som sa nepredstavil. Naozaj neviem, čo sa to so mnou dnes deje. Reinhold Salvenmoser. Teší ma.“

Presne dvetisícosemdesiatšesť kilometrov na východ od mosta Deutzer Brücke sa otvorili dvere do priestrannej, luxusne zariadenej miestnosti. Predstavovala niečo medzi salónom, ceremoniálnou sieňou a spoločenskou klubovňou pre horných desaťtisíc. Slovo miestnosť teda nebolo úplne priliehavé. Bola zariadená so zmyslom pre vkus, hoci miestami pôsobila gýčovo. Každý jeden artikel – či už kus nábytku, ozdobné príslušenstvo, alebo umelecké dekorácie – mal minimálne hodnotu nad tisíc eur. Ten najdrahší sa blížil k dvesto tisíc.

Majiteľ by však sumy nepočítal v eurách. Všetko rátal len a len v rubľoch. Považoval sa za patriota.

Salónu dominoval dlhý stôl so zaoblenými hranami. Špeciálne poverení remeselníci ho jemnou ručnou prácou vyhotovili z borovicového dreva z ďalekých sibírskych končín. Popodeň boli zasunuté stoličky s vysokým operadlom vystlaným bordovým zamatom, takisto na mieru vyhotovené. Cez presklenú stenu, stojacu o desať metrov za vrchom stola, sa núkal impozantný výhľad na vrcholce stromov. Vzdialený horizont dotvárali kontúry mesta. Vežiaky, fabriky, žeriavy – z diaľky všetko maličké a zanedbateľné.

Moskva.

Majiteľovo obľúbené mesto. Rýchle, veľkorysé, kruté.

Takým túžil byť aj on.

Úzke červenohnedé dvere sa pomaly otvorili a dnu vošli dvaja muži. Boli v podobnom veku – niečo pred štyridsiatkou. Dobré stavaní, priemerne

vysokí, so širokými ramenami a užším pásom. Prvý z nich, budiaci vladársky dojem vlastníka, podišiel k najbližšiemu starožitnému kabinetu. Otvoril nádhernú fľašu z luxusného krištáľa a do dvoch pohárikov naliat priesračný alkohol. Jeden podal spoločníkovi a druhý si vzal sám. Obaja si sadli za stôl.

„Dmitrij, máme problém,“ ozval sa hlas v rozľahlom salóne.

Dmitrij K. Solovničín, majiteľ honosného sídla, preskúmal naliaty pohárik pohľadom odborníka. Nádherný materiál z limitovanej ťažby. Bol drahší než jazdené auto.

Odvetil: „Viem. Videl som to v správach.“

„Čo teraz?“

„To mi povedz ty. Je to veľmi zlé?“

„Môže byť horšie. No ideálne to nie je,“ skonštatoval spoločník.

„Prezradil, podľa teba, niečo druhým?“

„Neviem. Vylúčiť sa to nedá.“

„Manželke nie?“ opáčil Dmitrij.

„Možno áno. Ale o tom silno pochybujem.“

„Hm. Každopádne sa musíme postarať o jeho brata, Nikolaj.“

„Súhlasím. Pošlem za ním svojho človeka.“

„Tou manželkou si si istý?“ Solovničín vyjadril pochybnosti, „Možno jej voľačo vytáral. Pri sexe, na vrchole rozkoše. Nie veľa mužov vie byť dostatočne opatrných.“

„Nie, nie som si istý. Možné je všetko.“

„Čiže?“

Nikolaj G. Velramov odvetil tichším hlasom: „Čiže chceš, aby zmizla aj ona...“

Dmitrij sa zahľadel druhovi do sklopených očí: „Ale?“

„Treba zvážiť konzekvencie.“

„Nie je čas. Ak túto sračku nepodchytíme hneď v zárodku, budú akékoľvek konzekvencie pre nás irelevantné – lebo bude po nás.

Rozumieš?“

Žiadna odpoveď.

Opätovná otázka, zvýšený dôraz: „Rozumieš, Nikolaj?“

„Rozumiem,“ konsternovaný Velramov sa pomrvil na stoličke, „Ale nesúhlasím. Ak vie manželka viac, vedia to aj jej kamošky. A kamošky kamošiek. A tak ďalej. Vieš, aké sú ženské. Nie je v našej moci vyhladiť pätinu mestskej populácie. Ak však naozaj vie niečo viac a je čo len trochu pri zmysloch, dostane obrovský strach. Buď nepodnikne nič a kompletne sa zrúti, čím pre nás ako hrozba stratí význam; alebo sa okamžite odsťahuje preč, nevedno kam. To nezistíme. Stratíme ju. So sebou zoberie aj tú malú. Ďalší problém: dieťa. Kvôli nej bude stonásobne obozretnejšia – dá si záležať, aby sme ani jednu nedolapili. Plus, a to je hlavné, rozprávame sa o Nemecku. Bývalom západnom Nemecku. Nie sme u nás, v Moskve. Za hranicami nemáme ani takú moc, ani takú podporu, ani takú ochranu ako na domácej pôde. Ich spoločenské zriadenie, politika, zákony, polícia - pošliapu nám po prstoch, než sa stihneme spamätať. Len si predstav: každý tretí mamľas z ulice vie, že taký a taký trulo spáchal samovraždu. Správy sa o to postarali. A teraz by zrazu zmizla jeho najbližšia rodina? Brat, žena, decko? Nikto by neveril, že ide o náhodu. Ani by sme sa nenazdali a vedeli by o nás.“

„Ako teda znie tvoj návrh?“ zastaral sa Dmitrij.

„Umlčme iba toho brata. Jedno telo ešte zvládneme; viacero by mohol byť problém. Manželku aj decko nechajme tak. Musíme zohľadňovať nielen svoje silné stránky, ale aj limity. Navrhujem taktický kompromis.“

„Alebo prejav slabosti,“ rypol jeho nespokojný spoločník.

Obaja muži mĺkvo hľadeli na krištáľové poháriky s priesačným mocom. Zatiaľ sa ho nik z prítomných nedotkol. Z koruny stromu za presklenou stenou vzlietol vták. Pridal sa ku krdľu vznášajúcemu sa sto metrov nad zemou. Bez výrazného trepotania krídlami poletovali po tmavnucej oblohe. Vyše týždňa nik v Moskve nevidel poriadne slnko.

Deň sa chýlil ku koncu.

Majiteľ salóna dodal: „Riziko je priveľké. Dostali sme sa tak ďaleko len preto, lebo sme nepriateľom nikdy neprezrádzali svoje slabosti. To sa teraz nesmie zmeniť. Postaraj sa o všetkých tak, aby ani jedna diera

neostala nezaplátaná. S konzekvenciami sa vysporiadame potom. Ako vždy, doteraz.“

Nikolaj si so značnou nevôľou povzdychol.

Jeho neoblomný druh sa spýtal: „To nie je všetko, však?“

„Nie. Skôr ma trápi niečo iné.“

Nikolaj vytiahol telefón, otvoril prijatú MMS a Dmitrijovi ukázal displej.

2

TAM

Štyri kilometre na severozápad od mosta Deutzer Brücke sa manažér v štýlovom obleku postavil z koženkového kresla a prešiel k oknu. Ten istý výhľad. Za ostatné štyri roky si naň dokonale navykol. Centrum mesta; rieka; sčernená katedrála. Fádna klasika. Manažér sa volal Walther Toller. Práve ukončil jeden firemný telefonát a chystal sa na ďalší. Číslo už bolo vytočené a začínali sa ozývať prvé tóny zvonenia; vtom ho vyrušilo spravodajské hlásenie z rádia. Mal ho zapnuté každý deň v kancelárii. Zväčša mu nevenoval zvláštnu pozornosť. Pesničky; reklamy; diskusné šou; súťaže; správy; pesničky; reklamy – nekonečný a dookola sa opakujúci cyklus. Fádna klasika.

Teraz však začul niečo iné. Niečo, čoho sa síce obával, no s čím reálne nerátal.

Jeho brat Volker spáchal samovraždu.

Walther sa musel znovu posadiť do kresla. Telefón s vytáčaným číslom stále držal v ruke. Tón zvonenia sa medzitým prerušil a z reproduktora sa ozval hlas. Volaný sa dožadoval odpovede.

„Haló? Haló? Ste tam? Haló? Počujeme sa?“

Žiadna odozva.

Po piatich sekundách druhá strana hovor ukončila. Walther nič z toho nepostrehol. Bol pohrúžený do zdrvivých správ. Hrôza. V hlave sa mu objavila celá séria záležitostí, ktoré ho teraz čakali. Príšerných záležitostí. Najprv bude musieť zavolať Volkerovej manželke. Tá v ideálnom prípade zatiaľ nič nevie. Bude lepšie, ak jej tragédiu oznámi on – a nie dajaký reportér z médií. Lepšie. Osobnejšie. Dôstojnejšie.

Najhoršie to bude oznámiť jeho dcérke. Že jej zomrel otecko. Walther mal k malej desaťročnej Katji nadštandardne dobrý vzťah. Rozumeli si. Od neho by to mohla prijať... Alebo aj nie. Doriti!

No v neposlednom rade tu bola rovina pracovná. Brat nebol len rodinným príslušníkom – súrodencov spájala i profesijná činnosť. Smrť blízkeho kolegu a vedúceho pracovníka vyvolá nežiaduce dozvuky na všetkých frontoch.

Na jednom doslova katastrofálne.

Nevedel sa rozhodnúť, čo urobiť najskôr. Komu zavolať ako prvému? Ktorá rovina je prednejšia: súkromná či obchodná? Ťažko povedať. Natískali sa argumenty pre i proti. Váhy pravdepodobnostných scenárov sa preklápali raz na jednu, raz na druhú stranu. Bez viditeľnej prevahy.

Po niekoľkokomínútovom, konfliktnom prestoji sa Waltherovi napokon vyjasnilo. Na najbližších mu záležalo viac než na čomkoľvek inom. Volkerova žena a dcéra budú mať prednosť.

Postavil sa teda z koženkového kresla, prehodil cez seba čierny kabát a vyšiel von.

Pobral sa pešo, pretože nechcel uviaznuť v zápche za najbližším rohom. Neskoré poobedie – dopravná špička sa stávala akútnou. Navyše si pri chôdzi chcel prevetrať hlavu, ktorá mu išla vybuchnúť. Byt, kde býval Volker, sa koniec-koncov nachádzal neďaleko.

Vo vačku pocítil vibráciu. Žiadny zvuk. Zvonenie na telefóne mal vypnuté, keďže mu z práce neprestajne niekto vyvolával. Cudzí ľudia, známi klienti, menej známi konkurenti, dobroprajní veritelia, závistliví bývalí zamestnanci. Jedna veľká hromada. Keby mal zakaždým počúvať iritujúce znelky, zbláznil by sa. Aj on by sa rovno vrhol pod kolesá.

Zbadal meno na blikajúcom displeji: Gilbert Fischer.

Riaditeľ.

Dofrasa...

Starostlivo premyslený plán nevypálil podľa predstáv; rodinné záležitosti budú musieť počkať.

„Prosím, pán Fischer?“ zodvihol.

„Dopočul som sa, čo sa stalo,“ ozval sa rázny hlas, „Asi sa to dostalo aj k vám, však?“

„Bohužiaľ. Dostalo,“ prisvedčil manažér.

„Úprimnú sústrasť,“ zamumlal direktor.

„Ďakujem.“

„Ste v kancelárii?“

„Nie. Idem za Volkerovú rodinu.“

„Rozumiem. Držím palce. Nebude to ľahké.“

„Veru, nebude,“ uznal Walther ochotne, „No preto mi určite nevoláte. Počúvam vás.“

„Rozmýšľal som o tom, čo ste mi vraveli. Musíme sa stretnúť. Okamžite. Toto nebude náhoda.“

„Áno, pán riaditeľ, zastavím sa za vami, hneď ako sa mi bude dať.“

„Kedy?“ vychrstol Fischer.

„Hm, no,“ manažér sa pozrel na hodinky, hoci dobre vedel, koľko je hodín, „Hm, ak sa mi podarí dokončiť veci, tak by som mohol... povedzme... tak o...“

„No tak, vykoktajte sa už.“

„Jasné... O tri hodiny prídem za vami.“

„O tri hodiny?!“ direktor zvýšil hlas, „Čo dovedy, kurník šopa, budete robiť!“

„No, viete...“ habkal podriadený, „Ja ešte... Musím predať za tou Volkerovou rodinou... a...“

„Však to vybavíte za chvíľu, doparoma!“

Walthera absolútna netaktnosť zo strany šéfa neprekvapila. Bol zvyknutý. Iba krúžil pod bránou starého domu na polceste medzi kanceláriou a bratovým bytom. Keď telefonoval, nedokázal nikdy robiť nič iné. Len prešľapoval na ploche dvoch metrov štvorcových, so sklopenou hlavou a s mobilom pri uchu. Voľnou rukou pritom gestikuloval,

posilňujúc tým argumenty, hoci ho diskusný partner na opačnom konci nevidel.

I teraz bezradne mávol rukou a dodal: „Vybavím... vybavím, ale...”

„Ale čo? Vzchopte sa už.“

„Ale to nepôjde rýchlo,“ manažér nabral trochu duchapřítomnosti, „Netlačte na mňa. Práve mi zomrel brat. Majte pochopenie.“

„OK, prepáčte. Úprimnú sústrasť ešte raz,“ riaditeľ si uvedomil, že to prepískol, jeho súcít však dlho nevydržal, „No vravím vám: vzmužte sa. Je čas konať, nie plakať do vankúša. Viete, o čom sme sa rozprávali nedávno,“ odmlčal sa, aby slovám dodal váhu, „Viete dobre, že tu niečo neseďí. Musíme sa na to pozrieť bližšie. Obzvlášť teraz. Som váš nadriadený.“

„Takže?“ Walther nesmelo opáčil.

„Čakám vás tu o dve hodiny. Maximálne.“

„Dve hodiny...“

„Áno, počuli ste dobre, dve hodiny.“

„Dve... Dobre, pán riaditeľ. O dve hodiny som u vás.“

Fischer zložil.

Walther sa zastavil, zdvihol hlavu k nebesám, nadýchol sa a s ťahavým fučaním vydýchol. *Dve hodiny. To sotva... Ten chumaj môže zabudnúť... Ale nevadí, mám ho aspoň na chvíľu z krku.*

Tak či onak: prvý z dusných a nepríjemných rozhovorov mal za sebou. Nie posledný. Ostatné ale prídu na rad neskôr. Teraz sa poberie za Volkerovú rodinu.

Vyrazil od brány starého domu, kde takmer vyšliapal diery do asfaltu.

Keď dorazil na miesto, zazvonil na zvonček. Automaticky. Vždy to tak robieval. Pravým ukazovákom na tlačidlo na paneli napravo hore. Najvyššie poschodie. Mezonet orientovaný na historické centrum. Zazvonil druhý raz, no odpovede sa nedočkal. Vyskúšal švagrnej telefón. Odozva neprišla: vypnutý mobil.

Zomkla ho stupňujúca sa panika.

Zavolať na sekretariát základnej školy, do poobednej družiny. Keby náhodou. Konečne sa mu podarilo dovolať sa – a dozvedel sa, že Katja dávno odišla. Dokonca skôr než obvykle.

Prišiel po ňu akýsi neznámy muž.

3

TU

Trojica mužov s účesmi zostrihanými na ježka a v športových bundách vypleštila oči na dlhú, širokú tabuľu. Tá visela zo stropu v dostatočnej výške nad zemou, aby ju všetci s prehľadom videli. Prítomných informovala o nadchádzajúcich odletoch z moskovského letiska Vnukovo. Bolo ich nesmierne veľa. Naprieč krajinami a svetadielmi. Trojica mužov očami skenovala jednotlivé riadky oranžového písma. Našli požadovaný čas: o 17:50 odlieta päť spojov. Londýn. Kodaň. Sevilla. New York.

A Kolín nad Rýnom.

Let číslo FR8227. Brána C12. Prevádzkovateľ: Lufthansa.

Bolo 17:22. Do odletu ostávalo dvadsaťosem minút. Nie práve ružové vyhliadky. Bleskovo sa napojili na oficiálnu stránku nemeckej aerolínie a pozreli sa na dostupnosť letu. V pohode: minimálne tri miesta boli stále voľné. Žiadny problém. Najstarší z trojice mužov a zároveň ten s najkratším zostrihom ich kúpil. Bez ďalších služieb: nevybral ani dodatočnú batožinu – pretože žiadnu nemali; nezaklikol ani pripistenie – pretože poistenie mali u riti; nepoprosil ani o transfer z letiska po prilete – pretože ten si zabezpečia sami. A nezvolil sedenie vedľa seba – pretože by si to vyžiadalo pár ťuknutí navyše. Okrem toho, nechceli sedieť pri sebe. Roztrúsenou prítomnosťou mohli pokryť väčšiu plochu v priestoroch lietadla.

Stratégia.

Zaplatil kreditnou kartou. Cez aplikáciu získal prístup k elektronickým lístkom. Akonáhle ich prijal, zavelil na odchod a všetci traja

sa rozbehli naprieč letiskom. Sprvu k bezpečnostnej kontrole. Tou prešli bez komplikácií. Dali dole opasky, strhli zo seba športové bundy a prudko si vyzuli vysoké topánky. Tašky nemali žiadne. Chvatne sa opäť obliekli a šprintom prekonalí niekoľko chodieb, zákrut a obchodov. Smerom k bráne C12.

Dorazili k nej doslova na poslednú chvíľu. Hrudníky sa im dvíhali od fyzickej námahy a z čela im tiekli úzke cícerky potu. Pozreli sa na sedačky pred Gate: boli prázdne. Pozreli sa na informačnú obrazovku pod stropom: *Kolín nad Rýnom. FR8227. 17:50. Pod tým červený nápis: Gate is closing.* Brána sa zatvára. Pozreli sa na pult pod obrazovkou. Stála pri ňom žena v rovnošate a odbavovala posledných dvoch pasažierov. Posledných dvoch oneskorencov. Po nich sa brána uzavrie a hybáj ho do nebies.

Trojica mužov s účesom na ježka dobehla k pultu. Usmiali sa na zamestnankyňu a tá na nich. Nevyslovené pochopenie o nevyslovených ťažkostiach. *Áno, všetci vieme, aké je niekedy náročné dostať sa do lietadla načas.* Ukázali jej pasy a elektronické letenky. Prešli na opačnú stranu – zo zóny neistoty do zóny spokojnosti. Zhon pominul. Stres opadol. Vedeli, že to zvládli. Nič viac ich neprekvapí. Preto zvolnili hektické tempo a pomalšou chôdzou zamierili k prázdnyim koridorom vedúcim ďalej.

Vtom sa zastavili.

Ani nevedeli prečo. Asi inštinkt. Tušenie, že aj keď máš pocit víťazstva, stále sa všetko môže domrviť. Nastražili uši. Odzadu – z letiskového areálu spreď brány – začuli akési hlásenie. Tlmený tón; oficiálny oznam personálu. V rámci nejasnej správy sa im zazdalo, že zachytili zopár známych informácií. Informácií, ktoré rozhodne nemali začuť za daných podmienok; a ktoré v danom kontexte pôsobili nemiestne. Ba až nebezpečne.

Všetci traja sa otočili a ustúpili pár metrov dozadu. Postavili sa čo najbližšie ku Gate. Zamestnankyňa sa na nich zvláštne pozrela; zmätene, s nevyrieknutou otázkou na pootvorených, narúžovaných perách.

Vtedy začuli útržok: ... o desať minút. Pán Reinhold Salvenmoser, dostavte sa, prosím, urýchlene k východu číslo dvanásť, pretože let FR8227, do Kolína nad Rýnom, odlieta o desať minút. Ďakujem za pozornosť.

Bojar opätoval stisk podávanej ruky, no nepredstavil sa. Namiesto očakávaného aktu slušnosti sa zahľadel na nového známeho so slovami: „Zdá sa, že čakáte na nesprávne lietadlo, pán Salvenmoser.“

„Pravda,“ ten mykol plecami, „Mal som nastúpiť inam. Plány sa mi na poslednú sekundu pomenili, a tak som tu.“

„Máte radšej Maďarsko než Nemecko?“

„Momentálne dám prednosť čomukoľvek, len nie Nemecku,“ držanú ruku nepustil a spýtavo opáčil, „A vy ste?“

„Andrej Bojar. Teší ma.“

„Nápodobne. Čo by ste si zvolili vy: Nemecko či Maďarsko?“

„Keďže čakám na let do Budapešti, moja preferencia je zjavná.“

„Teraz myslím všeobecne – ktorá krajina je vám bližšia?“

Bojar sa zamyslel. V Nemecku nikdy nebol, nikoho tam nepoznal a po nemecky vedel zopár slov. Zväčša oplzlosti. V Maďarsku bol veľa razy, poznal odtiaľ hneď niekoľko osôb a lámavo sa vedel dorozumieť. Jeho aktuálna kamarátka s výhodami, Réka, bola Maďarka. Nejaký čas sa s ňou stretával a za ten čas sa priučil základom tohto spletitého ugrofínskeho jazyka. Všeobecne s cudzími rečami nikdy problém nemal. Lepili sa naňho ako včely na med. Asi otázka génov, keďže otec na tom bol podobne.

Odvetil: „Maďarsko. Mám odtiaľ dievča.“

Salvenmoser zo seba vydal chrapľavý smiech: „Doparoma. V jednej krajine máte jednu, v druhej druhú. Ste fakt ako ja zamladi!“

„Nemám. Do Moskvy sa asi nikdy nevrátim a som si viac než istý, že s tou Ruskou sa viac nestretnem.“

„Nikdy nehovorte nikdy.“

„Práve ste to povedali.“

„Pravda,“ usmial sa Nemeč, „Takže, vravíte Maďarsko? Výborne. Asi sa tam vyznáte. Čo by ste mi odporučili navštíviť?“

K rozprávajúcej sa dvojici sa, fučiac a pachtiac, dotackala mladá pevná žena s mohutným zadkom. Žilčovo zagánila na Salvenmosera, ktorý jej počas absencie na WC obsadil miesto.

Pohoršeným tónom zakrákala: „Hej! To je moja sedačka!“

Nemeč sa k nej obrátil: „Nie, nie je. Patrí letisku a to patrí štátu a súkromnej spoločnosti.“

Prasačím prstom ukázala na batoh opretý o nohu sedačky: „To je moja taška!“

„Tak si ju vezmite, nájdite si svoj flek a nás neotravujte.“

„Chrapúň jeden starý,“ po anglickej nadávke nasledovala nelichotivá sprška akýchsi maďarských pejoratív. Ďalej sa však neškriepila. Akoby ubolene sa zohla po pohodený batoh a s neskrývaným hnevom sa pobrala preč.

Bojar sa ozval, keď zmizla za stĺpom: „To od vás nebolo milé.“

„Pohyb jej prospeje. Nech postojí,“ argumentoval Salvenmoser.

„Vy nemôžete postáť?“

„Mám právo sedieť. Mám za sebou viac, než bežný človek unesie.“

V jeho očiach badať smútok. Azda akési nedávne nešťastie.

„Možno aj ona,“ konštatoval Bojar.

Nemeč zavrtel hlavou: „Sotva. Keby ste vedeli viac, pochopili by ste ma.“

Lenže on nechcel vedieť viac a nechcel pochopiť – preto sa už na nič nespýtal. Túžil po jedinom: mať konečne klúd. Rozhovor ukončil tým, že siahol do vrecka a vytiahol z neho malú nádobku s kapsulami. Jednu nasucho prehltol. Nemal pri sebe viac tekutín a nechcelo sa mu nejaké zháňať.

Teraz sa mu najviac rávalo jediné: nerušene sedieť na mieste.

„Pán Bojar, nie je zdravé prehĺtať tabletky bez vody,“ upozornil ho Salvenmoser a z koženej kabelky prehodenej cez rameno vytiahol fľaštičku Evian; neotvorenú, „Nech sa páči. Dajte si. Zapite ju.“

Bojar núkanú vodu prijal a nalial do seba tri glgy. Pokúsil sa ju vrátiť majiteľovi, ale ten odmietol: „Nechajte si.“

„Ďakujem.“

Ticho. Letisková vrava. Spoločenský šum.

„Čo vám inak je?“ pokračoval Nemeč, „Predtým som si vás všimol v obchode. Keď ste kupovali vodku. Trošku ste pri chôdzi krívali. Ste profesionálny športovec? Vyzeráte na to. Urašená postava, zrejme svalstvo pod oblečením.“

„Profesionálny nie som, a vlastne nie som ani športovec.“

„No boli ste, istotne. To sa pozná hneď. Čo ste robili? Trojboj? Rugby? Hokej?“

„Boxoval som.“

„No vidíte. Vedel som. Mám čuch na ľudí. Za Maďarsko?“ žmurkol naňho.

„Nie, za seba a za klub. V Thajsku.“

„Páni! Naozaj? Vy ste zápasili v ringu? Pred divákmi? Profesionálne?“

„Neviem, či to bolo profesionálne,“ bagatelizoval Bojar, „Vám sa to slovo zrejme páči, tak vám ho nebudem vyvracať.“

„Nebudte skromný. Kedy ste mali posledný zápas?“

„Asi šesť rokov dozadu.“

„Šesť? Tak veľa? Ja že dakedy nedávno. Prečo teda krívate, ak sa smiem spýtať? Hľadám nie ste trvalý invalid. Takého dobre vyzerajúceho mladíka by bola škoda.“

„Dúfam, že sa ma nesnažíte zbaliť.“

Ďalší chrapľavý smiech: „Netrepte. Vravím, že som na ženy. Doteraz mám u nich výrazné úspechy. Ale zasa je pravda, že mesto, z ktorého pochádzam – Kolín nad Rýnom – je považované za neoficiálnu Mekku homosexuálov v Nemecku.“

„To ste ma upokojili.“

„Len vám vravím zaujímavú pikošku bokom. Mňa sa obávať nemusíte. Nevinný žart.“

Ticho. Letisková vrava. Spoločenský šum.

„Čo sa vám teda stalo?“ Nemcovi to nedalo.

I napriek snahe zachovať slušné dekorum sa Bojarovi na tvári mihol nezmazateľne kyslý výraz.

„Asi vám idem na nervy, že?“ Salvenmoser postrehol vyslaný signál, „Prepáčte. Som pod tlakom. Trápia ma viaceré veci, ktorými vás rozhodne nechcem zaťažovať. Trošku rozhovoru na triviálne témy mi padne vhod. Potrebujem sa urgentne odreagovať a prísť na iné myšlienky; avšak chápem, ak vás tým unavujem. Dám vám teda radšej pokoj,“ pootočil sa a zahľadel sa do prázdna pred sebou.

„V poriadku,“ odvetil Bojar, „Nič hrozné sa mi nestalo. Iba jedna bitka v minulosti, pred polrokom.“

„Museli vás dobre zriadiť, keď ešte po polroku vidno následky,“ skonštatoval chlapík bez toho, aby sa na nového známeho pozrel.

„Bolo i horšie.“

„Obdivujem vás. Vyzeráte ako veľmi silná povaha. Odkiaľ vlastne ste? Pôsobíte na mňa exoticky.“

„Otec bol Angličan, matka je Slovenka,“ objasnil Bojar, „Vyrastal som sčasti v Anglicku, sčasti na Slovensku a sčasti v Thajsku. Predkovia po otcovej strane mali mongolské korene.“

„Zaujímavé.“

Bojar sa bez slova postavil zo sedačky a pobral sa na WC. O necelých tridsať minút vyrazí do Budapešti a čoskoro sa začne nalodovanie. Rád by si ešte odskočil, aby mohol počas letu nerušene driať.

Cestou minul príťažlivú zamestnankyňu letiska, ktorá sa predtým nášho zvodne usmiala. Pri kontrole pasu a letenky. Teraz si ho ale vôbec nevšimla. Len stroho prešla meter od neho a zamierila do zadných priestorov pre letový personál.

Neunikol mu jej ustarostený výraz.

4

TAM

Manažér Walther sa upokojil. Uvedomil si, že iba prepadol iracionálnej obave. Tá pramenila z napätých nervov, ktoré ho poslednou dobou viac a viac sužovali.

Spomenul si, že dnes je štvrtok. Volkerova žena začala minulý mesiac chodiť na port de bras – lekcie tanca sa konali raz týždenne, vo štvrtok medzi tretou a pol piatou. Dnes teda nemala čas vyzdvihnúť Katju zo školy. O pomoc poprosila kamaráta. Všetko bolo v poriadku. Neznámy muž pred školou nepredstavoval žiadnu hrozbu.

Walther sa pripojil na Facebook. Na spomínaného známeho nemal číslo, a tak si musel vyhľadať jeho profil na sociálnej sieti. Meno poznal. Po chvíli úsilia ho našiel. Nepridal si ho medzi priateľov, len mu poslal správu; či je s malou a že by sa rád stretol.

Kým bude čakať na odpoveď, rozhodol sa nestrácať čas. Podišiel k najbližšej lavičke na opačnom konci dvojprúdovej cesty a sadol si. V zbierke kontaktov uloženej v pamäti telefónu vybral druhé číslo zo svojho mentálneho zoznamu.

Tentoraz na niekoho úplne iného; na niekoho mimo firmy.

Na šieste zazvonenie sa ozval známy hlas. Trošku drsný: akoby jeho nositeľ trpel zápalom hrdla.

„Prosím?“

„Prehnal si to,“ prešiel manažér k veci, „Volker sa zabil. Si spokojný?“

Drsný hlas odvetil: „Nie som. To je mi ľúto. Dúfal som, že k ničomu takému nedôjde.“

Walther sa postavil z lavičky a zasa raz začal krúžiť na ploche dvoch metrov štvorcových: „Na tvoje plané nádeje je neskoro.“

„Je mi to ľúto.“

„Nepotrebujem tvoju ľútosť. Potrebujem informácie a pomoc.“

Na opačnej strane hovoru nastalo ticho. Bolo počuť len voľajáký nejasný šum. Potom hlas opäť prehovoril: „OK, pomôžem ti. V rámci možností. Avšak niečo za niečo. Nič nie je zadarmo.“

„Ty si si toho zadarmo nahrabal viac než dost.“

„Nie ja. Ľudia, pre ktorých pracujem. To sú dve rozdielne veci, nezabúdaj. Zatiaľ čo oni profitujú, ja teraz znášam samé negatíva.“

„Nerob zo seba Kristovho mučeníka.“

„Dobre,“ zarazil sa; tlmeným hlasom vzápätí dodal, „Ale zavolaj mi neskôr. Teraz nemôžem rozprávať. Tak o štyridsať minút. Teda... nevolaj mi... napíš mi na WhatsApp... O štyridsať minút, OK?“

Zložil.

Walther sa znova usadil na lavičke. Pre istotu skontroloval Facebook. Bingo. Prišla odpoveď. Dvojriadková správa bez diakritiky a interpunkcie.

jasne je so mnou sme spolu s katjou v obchodnom dome cakame na jej suseda pridte za nami ak sa vam da.

Walther neznášal, keď ľudia takto píšu. Ako neandertálci. Niekedy sa tým výplodom nedalo rozumieť. Vždy mu pripomenuli obrázok, ktorý pred časom uvidel na internete. Znázorňoval ženu stojacu v kuchyni pri linke, s nožom v ruke a s dvomi deťmi, sediacimi povedľa za stolom. Chystala sa večera. Na fotke sa nachádzal text v troch častiach: v tej hornej sa písalo *I like cooking, my kids and my family – Mám rada varenie, svoje deti a rodinu*. V tej dolnej to isté, avšak bez interpunkcie: *I like cooking my kids and my family – Rada varím svoje deti a rodinu*. A úplne naspodku palcová veta: *Používajte interpunkciu a nevarte svoje deti s rodinou!*

Ako druhú otázku sa známeho na Facebooku spýtal to najdôležitejšie: vie Volkerova žena o manželovom úmrtí? Dopočula sa niečo v médiách? A čo Katja?

Odpoveď bola našťastie záporná: nie, ani jedna zatiaľ nič netuší. Kamarát sa v šoku priznal, že dokonca ani on doteraz o ničom nevedel. Nikto z nich nebol na internete, nepustil si rádio ani televíziu. Ostali ušetrení aktuálnej tragédie.

Super, nech si teda informáciu nechá pre seba: Walther príde za nimi osobne, zhruba o dvadsať minút.

Práve sa nachádzali v obchodnom centre Köln Arcaden, kam sa dalo ľahko dostať: stačilo vyjsť na najbližšej vlakovej stanici S-Bahn Trimbornstraße na nástupište a zobrať prvý spoj. Poobedné hodiny počas pracovného dňa znamenali preplnené vagóny, avšak vždy je lepšie sa na pár minút potlačiť pri dverách, než sa trištvrte hodiny predierať zápchou v aute.

Walther ukončil elektronickú konverzáciu a pobral sa z lavičky vytýčeným smerom.

Cestou ho v kútiku duše strašil ešte jeden pracovný telefonát. Tretí a zároveň posledný.

Ten najhorší.

Bál sa, a preto ho silou-mocou ignoroval. Zaumienil si, že sa k nemu vráti neskôr: keď to; keď hento; keď tamto...

Výhovorky.

Mal by mu zavolať teraz. Hneď. A nie nezmyselne otáľať, ako priposraté decko.

Nie! Potom. Zavolá mu potom...

Vystúpil na stanici S-Bahn Trimbornstraße, zišiel po schodoch spolu s davom a zamieril k priechodu pre chodcov.

„Hej, šibe ti?“ zrukol cyklista, ktorý ho skoro zrámoval.

„Pardon!“

Walther zmätene uskočil z cyklistickej dráhy, kam omylom stúpil. Rozhorčenie, zacinganie. Myšlienkami sa vrátil na pevnú zem.

Pred ním sa týčila nižšia podlhovastá budova z bledohnedých tehál. Pozostávala z radu značkových obchodov, zahŕňajúcich potraviny, pekárne, lekárne, predajne s elektronikou, obuvou, šatstvom či knihami a mnohé iné. Köln Arcaden. Nad každou prevádzkou sa skvelo pútavé logo tej-ktorej slávnej firmy. Motto dňa: nalákať zákazníkov na etablovanú značku, aby sa ňou mohli pýšiť pred ostatnými. Sociálny status na hodnote nestrácal ani dnes.

Vošiel dnu a zamieril k dohodnutému miestu stretnutia. Obchodík s detskými hračkami Playmobil FunStore. Doteraz v ňom nikdy nebol.

Och, bože môj, ako na to?

Počas chôdze zvažoval v hlave rôzne alternatívy, krúžiace okolo jednej ústrednej otázky: ako poňať nadchádzajúci rozhovor? Ako prezradiť švagrinej a neteri, že milovaný manžel a otec tragicky zahynul? Že sa hodil pod kolesá auta – neďaleko svojho pracoviska, neďaleko svojho bydliska.

Ako im to, dopekla, poviem?!

Mal by spustiť na verejnosti? Dost' netaktné. Mal by preto radšej navrhnúť presun na osamelejšie miesto? S väčším súkromím? Asi áno. Alebo by ich mal zobrať k sebe domov? Nie, to nie; príliš ďaleko. Za daných okolností neprípustná strata času. Alebo by mali ísť spolu do ich bytu? Do dôverne známeho prostredia? Nie zlý nápad; avšak rovnaký protiargument: neprípustná strata času.

Poviem im to polopate alebo opatrne?

Znenazdajky pocítil vibráciu vo vrecku.

Stehno prekryté látkou nohavíc sa mu zúrivo natriasalo.

Zastavil sa, aby skontroloval hovor.

Uvidel meno.

Zamrazilo ho.

Tretí telefonát; tretia pracovná záležitosť. Tá posledná, najhoršia. Chcel si ju nechať na záver, pripraviť sa.

Nevydalo.

Hovor napokon prijal, nech ho má aspoň z krku.

5

TU

Trojica mužov s účesom na ježka a v športových bundách sa pretlačila popri žene s narúžovanými perami späť pred bránu C12, odkiaľ mal každou sekundu odletieť spoj do Kolína nad Rýnom.

Zamestnankyňa na nich rozpačito zagánila: „Zabudli ste si niečo? Práve odlietame.“

Muž s najkratším zostrihom vysvetlil: „Čakáme na pána Salvenmosera.“

„Možno nepríde. Už tu mal dávno byť.“

„Nevadí. Je to náš blízky priateľ. Bez neho neodletíme. Buď stihne prísť a nalodíme sa spolu, alebo ostávame tu.“

Žena indiferentne mykla plecami a vrátila sa k počítačovej obrazovke. Traja muži sa vzdialili na opačný koniec vyprázdnenej miestnosti. Sadli si na lavičku pri stene tak, aby sa mohli nerušene zhovárať.

Jeden z nich sa zastaral: „Ako ďalej?“

Druhý povedal: „Počkajme. Možno príde. Asi ostal trčať v zápche. Moskva je v tomto otrasná.“

Tretí, ten s najkratším účesom, sa zapojil: „Nemyslím si. Nie je tu prvý raz. Istotne má dosť skúseností s miestnou dopravou a príchod na letisko si dobre prepočítal. Nemôže si dovoliť prepásť let a ostať tu trčať.“

„Zjavne môže.“

Nastala pauza. Žena s narúžovanými perami stále voľačo robila za pultom. Zvláštnej trojici pasažierov nevenovala pozornosť.

Po chvíli sa jeden z nich ozval: „To je jedno. Počkáme, kým lietadlo neodíde. Ak dovedy nepríde, budeme vedieť, že je stále v Moskve. Potom vymyslíme plán B.“

Ten s najkratším účesom namietol: „Plán B musíme mať už teraz. Čo keď vôbec nechce nastúpiť?“

„Ako to myslíš, Voloda?“

„Možno vie, že ho prenasledujeme. Možno, aby nás striasol, si kúpil letenku na iný spoj, do inej krajiny, v podobnom čase. Na poslednú chvíľu.“

„Nevie o nás,“ komplic sa zatváril premúdrelo, „Nikdy nás nevidel.“

„Nemyslím konkrétne nás, ty hlupák. Myslím všeobecne, že ho niekto sleduje.“

Do diskusie sa pridal i posledný: „Ak máš pravdu, môžeme to rovno zabaliť. Vieš koľko iných brán a letov tu je? Nikdy ho nenájdem. Skôr by sme našli ihlu v kôpke sena.“

Voloda odvrkol: „Tolko ich zasa nebude. Salvenmoser nemá chuť kysnúť na letisku dva dni. Chce sa z neho dostať čo najskôr. Ak sa rozhodol ísť na iný let, určite si vybral nejaký v ohraničenom časovom rozpätí. Maximálne dve hodiny, povedal by som. V rámci najbližších dvoch hodín ich nemôže byť príliš veľa. To musíme zvládnuť.“

Aby demonštrovali proaktívnu snahu vyriešiť problém, spustili všetci traja oficiálny web letiska Vnukovo. Dozvedeli sa, že v priebehu najbližších dvoch hodín z neho odlieta dohromady dvadsaťdva lietadiel do rozličných krajín.

Jeden pokrútil hlavou: „Nepozdáva sa mi to. Ako ich všetky skontrolujeme? Nemôžeme si predsa kúpiť dvadsaťdva leteniek a osobne prísť očakávať každý jeden Gate...“

Druhý lamentoval: „Možno už dávno opustil letisko. Alebo sem ani nikdy neprišiel: mohol sa otočiť pár metrov pred bránou, naskočiť do taxíka a nechať sa odviezť späť do mesta. Možno je celý tento rozruch okolo kúpenej letenky iba jedno veľké divadielko, aby nás zvedol na falošnú stopu.“

Voloda, ktorý sa z trojice považoval za najbystrejšieho, s nevôľou pokrútil hlavou: „Chalani, musíme sa vžiť do jeho kože a uvažovať ako on. Vie, že má v päťach prenasledovateľov. A vie, aký osud by ho v ich rukách postretol. Preto sa bude snažiť ich za každú cenu striasť. Strach pred dolapením mu zabráni vrátiť sa nazad do mesta. Je známe, že prenasledovaný človek sa podvedome snaží vytvoriť vzdialenosť medzi sebou a nepriateľom. Nevbehne predsa do jamy levovej. Vlastné obavy mu to nedovolia. A aký dopravný prostriedok nás vie prepraviť čo najďalej za čo najkratší čas?“ doprial svojim druhom necelú sekundu na odpoveď, no potom aj tak sám doplnil, „No veď lietadlo, vy mamľasi.“

Komplik namietol: „Ja neviem, kámo, niektorí vravievajú, že pod lampou býva najväčšia tma.“

„Nezmysel,“ Voloda rezolútne mávol rukou, „Jedine profesionál s chladnou hlavou by si trúfol na taký kúsok. Nie on. Salvenmoser je obchodník, žiadny akčný hrdina. Kúpil si letenku a reálne chce odísť preč, ihneď – to je fakt. Obyčajný vystrašený človek bude chcieť ujsť. Vždy. Podvedomie je sviňa, to neoserieš. A preto vám vravím, chlapi: nejde o krycí manéver.“

Druhý komplik vystrúhal kyslú grimasu v štýle *Zasa tieto tvoje pseudopsychologické žvásty* a zvolal: „Jasné, jasné, počuli sme tvoju teóriu. Kúpil si letenku na iný spoj. Je dakde tu, s nami, v budove. OK, prečo nie. Lenže ako ho nájdeme, ty mudrlant? Chcelo by to menej filozofovať a viac konať.“

Ticho.

Žena s narúžovanými perami opustila pult, vošla do chodby vedúcej preč z letiska a zavrela za sebou. Pritom úkosom fľochla po zvláštnej trojici, stále čakajúcej v rohu haly. Otočila sa im chrbtom a zmizla v koridore.

Lietadlo do Kolína nad Rýnom odletelo. Bez Reinholda Salvenmosera.

Voloda nenachádzal slová. Nevedel, čo má povedať. Rád sa pretíčal ako vodca svorky, ale teraz iba mlkvo sedel, opretý o stenu, a hútal. Kožu pri očiach mal zvráštenú, vrásky prehĺbené, pohľad prísny. Tváril sa, že tuho premýšľa, akoby rozjímal nad kvantovou rovnicou. No v skutočnosti mal v hlave vymetené. Ani v najmenšom netušil, ako ďalej.

Po kratšej pauze sa slova ujal posledný muž, ktorý sa doposiaľ priveľmi nezapájal: „Ako vás tak počúvam, je mi z vás na smiech. Tárate tu piate cez deviate a strácate drahocenný čas. Salvenmoser zjavne nikdy na tento let nenastúpi. Musíme konať. Však budeme za úplných idiotov, ak nám ujde.“

Namosúrený Voloda oponoval, nahnevaný na samého seba, že nevie nájsť riešenie: „Ale nevrav, hotový Einstein, však to vravím! A čo akože...“

„Hocičo. Proste sa postavme a robme niečo. Ja neviem. Choďme ku každej bráne, v oboch termináloch. Jednu po druhej skontrolujme.“

Námietky pokračovali: „Čo si sa s koňom zrazil? Vieš, koľko je tu Gateov?!“

„Neviem. No a čo? Máš lepší nápad? Také hrozné to nemôže byť. Od 2017 fungujú iba dva terminály, tretí zrušili. Menší výber, menej možností. Sme traja, rozdeľme sa, a keď ho niekto z nás nájde, zavola ostatným. Dajme to na náhodu. Možno ho objavíme, možno nie. Ale aspoň sa o to pokúsime.“

Trojica mužov sa pozrela na seba. Nápad nič moc – avšak, ako sa v Rusku vraví, lepšia sýkorka v hrsti ako žeriav na oblohe.

Postavili sa a pustili sa do pátrania.

Bojar sa vracal z WC. Kráčal naprieč odletovou halou, ktorá sa medzičasom naplnila a doslova praskala vo švíkoch: davy turistov postávali, vysedávali, prešľapovali, prechádzali sa, vylihovali, rečnili, smiali sa, popíjali nealko drinky, tlačili do seba polotovary. Podľa oficiálneho harmonogramu

do odletu ostávalo posledných dvadsaťpäť minút. Každú chvíľu by sa mal otvorit' Gate. Malo by začať naložovanie.

Respektíve: už malo začať. Pred piatimi minútami.

Bojar podišiel k svojmu voľnému miestu. Salvenmoser akurát telefonoval. Bol naklonený nabok, prihrbený a jedným prstom si zapchával ucho, aby lepšie počul. Zjavne riešil niečo dôležité. Alebo nepríjemné: reč tela napovedala, že nie je pánom situácie.

Akonáhle si všimol spolucestujúceho, niečo zamumlal tlmeným hlasom a chvatne zložil.

Narovnal sa a so strojeným úsmevom zvolal: „Tak čo? Ale sa nám to tu naplnilo, všakže?“ rozšafne zamával rukou a pozrel sa na celú halu, „Čoskoro odlietame. Teším sa. Celkom ste ma navnadili na to Maďarsko. Možno si tam aj ja ulovím nejakú sexi čabajzňu, haha!“ chrapľavo sa zasmial.

Bojar ostal vážny.

„Aj vy sa tešíte, mladý muž?“ dobiedzal Nemeč.

„Áno, teším sa.“

„Na čo najviac?“

„Že si prospím.“

„Vo vašom veku a už taký ustatý? Nevraeli ste náhodou, že sa vraciate z dovolenky?“

„Rád spím.“

„Ja nie,“ Reinhold pokrútil hlavou, „Spánok je pre mňa mrhaním času. Dá sa robiť toľko vecí, nebudem predsa vylihovať. Spať môžem pokojne,“ zasekol sa a váhavo dokončil, „V... V hrobe.“

Pri poslednom slove sa zarazil, zvažnel a zosmutnel.

Jeho spoločník odvetil tónom akademického profesora: „Nemajte obavy. Keď zomriete, vaše telo sa uloží na večný odpočinok, pokým sa nezmení v prach. Vaša duša však bude žiť ďalej. Pri plnom vedomí.“

Postarší Nemeč sa prebral zo zádumčivosti: „Zaujímavé. Veríte v reinkarnáciu?“

Bojar neodpovedal. Iba sa usmial a potmehúdsy žmurkol.

Salvenmoser sa pozrel na hodinky. Ustarostene skonštatoval: „Zvláštne. Už sme sa mali dávno nalodiť. Podľa oficiálneho rozpisu máme odletieť o tri minúty. To zrejme nestíhame. Čo myslíte, že sa deje?“

„Netuším a je mi to jedno. Nebol by to ani prvý, a určite ani posledný meškajúci let.“

„Scheiße! Scheiße,“ zahrešil Nemeč vo svojej rodnej reči; raz nahlas, raz potichu, pre seba. Postavil sa, dal si ruky v bok ako futbalový tréner, nespokojný s babravým mužstvom dorastencov. Obzrel sa okolo seba. Mal pootvorené ústa a zdalo sa, že si niečo hundre popod nos.

Vtedy okolo nich opäť prebehla príťažlivá zamestnankyňa letiska z pasovej kontroly. Ani teraz sa neusmiala. S vážnou, až smutnou tvárou sa prekliesnila davmi cestujúcich a obišla nervózneho Salvenmosera. Ten si ju všimol, skočil po nej a zdrazil ju za rameno. Žena sa prekvapene obrátila.

„Prepáčte, slečna. Čo sa deje? Kedy odletíme?“

„Neviem vám povedať,“ zahabkala, „Nastali isté komplikácie. Je mi to ľúto. Počkajte si na hlásenie. O chvíľu vás budeme informovať. S dovolením,“ otočila sa na vysokom opätku a zmizla v najbližších dverách pre letecký personál.

Deprimovaný chlapík sa vrátil naspäť k Bojarovi.

Ten sa ho opýtal: „Zistili ste niečo?“

„Nejaké komplikácie. Nechcela mi nič viac povedať. No zdá sa, že nikam v najbližšej dobe neodletíme. Scheiße.“

„Čo sa deje? Tvárite sa, ako keby vás brali na nože.“

„Nič, nič. Kašlite na to. Jedna nedoriešená pracovná záležitosť, nič viac.“

„Na môj vkus tú prácu príliš prežívate. Keď nejde o život, ide o hovno.“

„Verte mi. V tomto prípade ide o život.“

Bojar mykol plecami a začal krútiť hlavou. V rámci rozcvičky. Cítil, že má mierne stuhnutý krk. Vďaka krúživým pohybom sa v ňom ozvali praskavé zvuky, podobné presýpanému piesku.

Pri jednom z pohybov, keď akurát uprel pohľad smerom ku vchodu do odletovej haly, si všimol akéhosi muža. Bol iný než ostatní. Hoci sa nachádzal v početnom dave, zreteľne z neho vyčnieval. Na prvý pohľad bolo badať, že nepatrí medzi štandardných turistov. Mal priemernú výšku, priemernú postavu a vlasy ostrihané na ježka. Bol oblečený do ľahkej športovej bundy.

Pri uchu si držal mobil a voľačo doň rozprával.

Pritom sa uprene pozeral na Bojara.

Bežný človek by v danej situácii nespozoroval nič výnimočné. Ostal by v sladkej nevedomosti. A to je v poriadku – pretože bežný človek si to môže dovoliť. Žije si svoj obyčajný život, chodí do roboty, oddychuje pri televízii, cestuje na výlety. Všetko, ako má byť. Ani pri jednej z týchto aktivít sa nemieša do života nebezpečným ľuďom. Skôr naopak: robí, čo môže, aby sa takým individuám vyhol. Aby ostal v bezpečnej zóne komfortu.

Bojarov prípad bol iný. On sa neradil k bežnej populácii, hoci by bol veľmi rád, aby to tak bolo. Od útleho veku ho sužoval jeden konflikt za druhým. Sám nechápal prečo. Neprovokoval, nedobiedzal, nepútal na seba pozornosť. Snažil sa ísť si jednoducho svoje a druhých neotravovať. Ale márne. Už v detstve sa musel naučiť brániť, stáť si za svojím a nepoddať sa silnejším; pokiaľ chcel prežiť. A on prežil. Vždy. Vždy sa ubránil, vždy si stál za svojím. Nikdy sa nepoddal. Či už po ňom vybehli nevychované deti na základnej škole, alebo drzí výrastkovia na strednej, alebo otravní pouliční vagabundi v dospelosti.

Alebo ozajstní zločinci. Zlodeji. Násilníci. Mafiáni. Psychopati. Vrahovia. Profesionálni zabijaci. Beštie v ľudskej koži.

Jeho otec, starý Joseph Boyar, pôvodom z Anglicka, veľmi rýchlo v synovi rozpoznal skrytý potenciál. Ako amatérsky boxer a zápasník ho naučil základom sebaobrany. Vysvetlil mu, čo robiť, keď si doňho iní dovoľovali. Zabezpečil mu tvrdý výcvik u viacerých vychýrených majstrov a bojovníkov.

Pri prvej príležitosti ho zobral so sebou do Thajska. Tam si starý Jozef budoval kariéru ako tlmočník a neskôr ako obchodný partner pre viaceré kluby thajského boxu, muay thai. Začal s nimi úzko spolupracovať. Vytvoril si slušné renomé ako súkromný vyšetrovateľ, detektív a vymáhateľ gangov. Vo svojom portfóliu skíbil inteligentný prístup s nevyberavým násilím.

Jeho syn, mladý Andrej, si toto nové prostredie obľúbil. Aj keď prekypovalo drsným slovníkom, hrubými manierami a krutou tvrdosťou, zapáčilo sa mu tam. Ulica a boxerský ring ho vychovali. Z nejakého dôvodu sa medzi rovesníkmi v Bratislave cítil horšie než medzi zločineckými živlami thajského podsvetia. Tí ho prijali medzi seba. Nezazerali po ňom, aj keď bol cudzincom. Nepovažovali ho za podivína. Za čudáka.

Časom sa vypracoval na otcovho plnohodnotného partnera, dokonca si zriadil vlastný biznis. Prebral vyšetrovacie zákazky. Zapojil sa do nie vždy čistých kšeftov v temných uličkách Bangkoku, hlavnej metropoly. Zločincovi sa nestal, ale nejednoukrát balansoval na pomyslenej hrane noža. Práve táto riskantná práca ho priviedla do blízkeho kontaktu so smrťou. Boj o život býval na dennom poriadku. Buď ja, alebo ty. Kto z koho. Nemilosrdný zákon džungle. A ľudia vedia byť miestami oveľa horší než zvieratá.

Preto bol Bojar zvyknutý. Nečudoval sa, keď mu iní išli po krku. Mnohokrát ho sledovali, mnohokrát sa mu snažili ublížiť a viac než mnohokrát ho skúsili rovno zabiť. Nič prekvapivé. Nezamýšľal sa, kto, prečo, ako, za čo. V jeho svete mohla byť odpovedí celá hromada. Neproduktívna strata času. Takéto úvahy prichádzali na rad až neskôr; a to, iba ak boli opodstatnené.

Jednoducho povedané: rutina. Rutína, ktorá človeka naučí niekoľkým základným mechanizmom:

- Pozorne si všímať okolie.
- Analyzovať dianie, ľudí, atmosféru, tendencie.
- Identifikovať hrozby.
- Odhalené problémy riešiť. Konfrontovať. Tu a teraz. Hneď.

Tieto štyri kroky sa Bojarovi vryli hlboko do krvi. Stali sa súčasťou jeho nervového systému, jeho bunkovej stavby, jeho atómovej štruktúry. Prenikli na samé dno jeho hmotného organizmu. Dosiahli úroveň genetickej informácie. Bol si istý, že ak jedného dňa bude mať potomkov, zdedia túto črtu vrcholnej ostražitosti.

Črtu lovca.

Preto spustil pohľad z muža v športovej bunde s mobilom pri uchu, ktorý naňho stále zazeral. Fingovaná strata záujmu.

Prvý krok splnený: *vnímanie okolia*.

Oči uprel na neutrálne miesto – aby nepôsobil nápadne.

Druhý krok splnený: *analýza situácie*.

Periférne vnímal podozrivého chlapa. Nepočul, čo hovorí, ani z pier mu nevedel nič vyčítať. Ale cítil. Cítil, že práve on, Bojar, je stredobodom telefonického hovoru.

Niečo sa chystalo. Mužova reč tela, gestikulácia, postoj, výraz tváre – všetko tomu nasvedčovalo.

Zasa raz.

Zasa raz si chcel voľakto dovoľovať.

Tretí krok splnený: *identifikácia hrozby*.

Reflex lovca.

Bojar sa rozhodol počkať ešte pol minúty. Niekedy bolo lepšie veci neunáhliť.

Pol minúty prešlo.

Už-už sa chcel postaviť – keď v tom sa postavil Salvenmoser.

Postarší Nemeč sa opäť nervózne rozkročil s rukami vbok. Čím viac sa odlet do Budapešti odkladal, tým viac sa ho zmocňovala akási panika. Po rozšafnej zhovorčivosti neostalo ani stopy.

Následne odstúpil od lavičky a začal sa bezcieľne prechádzať. Hore-dole, sem-tam. Bez rozmyslu.

Vtedy to Bojarovi došlo.

Muž s mobilom pri uchu nesledoval v prvom rade jeho. To sa mu len zdalo – pretože hneď za ním, priamo v zornej línii, sedel ešte niekto iný. Ten niekto sa však teraz postavil a odstúpil o pár metrov nabok.

Rovnako s ním sa vzápätí pohli aj mužove oči.

On sledoval Salvenmosera.

„Chalani, vidím ho!“ vyrapotal jeden z trojice do telefónu, „Ja som ho našiel! Našiel som ho!“ zopakoval plný nadšenia ako malý chlapec.

Voloda, samozvaný vodca svorky, odvetil: „Výborne! Super! Ale si si istý? Je to naozaj on?!“

„Ale doparoma!“ zahromžil, „Samozrejme, že to je on! Ved' nie som slepý. Máme ho!“

„Paráda,“ pochválil ho druh, „Máš u mňa jedno pivo, kamoško! Je sám?“

„Nie. Sedí pri niekom.“

„Pri kom?“

„Pri nejakom chlapovi.“

„Kto to je?“

„Ten chlap? A čo ja viem? Odkiaľ to mám už len vedieť?“

„Ježiš, snaž sa trochu. Obzri si ho lepšie,“ pobádal ho Voloda.

„Ja neviem,“ odsekol jeho kamoš podráždene, „Obyčajný chlap. Štíhly, opálený, tmavé rovné vlasy. Nejaký chudák.“

„Rozprávajú sa spolu?“

„So Salvenmoserom? Áno, kecajú o niečom. Keby nie, asi by som nehovoril, že nie je sám.“

„Kto je to?“ zopakoval vzrušený muž v športovej bunde, „Čo si myslíš? Sú to kamoši? Nejaký jeho známy?“

„Vravím ti, že neviem, dočerta aj s tebou. Si hluchý? Proste nejaký chlap, čo sedí vedľa neho a počúva tie jeho žvásty.“

„OK,“ pritakal Voloda, „To bude určite len dajaký mamľas, s ktorým sa ten skurvený Nemeč dal náhodou do reči. Serme naňho.“

„Hej, tiež si myslím,“ kamarát na telefóne sa na chvíľu zháčil, „Aha! Počkaj! Teraz sa postavil. Salvenmoser. Prechádza sa okolo. Chodí hore-dole. Haha. Asi má v gatiach, vyzerá vystresovaný ako školák pred tabuľou.“

„Čuduješ sa mu? Je na úteku. Vie, že po ňom niekto ide. Je nervózny a bojí sa. Preto sa prihovoril spolucestujúcemu – aby prišiel na iné myšlienky.“

„Jasné. Netrep už toľko,“ napomenul ho komplic, „Pod'radšej rýchle sem. Nech sme tu všetci traja.“

„Dobre. Kde si?“

„Gate 6. Let do Budapešti. Podľa oficiálneho rozpisu mal odletieť pred pätnástimi minútami.“

„Kurva!“ vyprskol Voloda, „Stíhame to? Podrž nám otvorenú bránu. Zabav letušku. Povedz jej tie svoje vtipy, rozumieš?“

„Nemusím hovoriť žiadne vtipy,“ upokojoval ho spoločník, „Nič sa tu nedeje. Ešte ani nezačalo naloďovanie. Sme v pohode. Všetci tu len netrpezlivo čakajú. Plná hala. Ako na koncerte, ti poviem.“

„Parádička,“ samozvanému vodcovi svorky odľahlo, „Čiže asi meškanie. To nám hrá do karát. OK. Bežíme za tebou. Nespusti ho z očí.“